

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. marts 2015
Kontor: Udlændingekontoret
Sagsbeh: Mie Schjøtt-Kristensen
Sagsnr.: 2015-0032/27-0134
Dok.: 1479807

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 358 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 30. januar 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anders Samuelsen (LA).

Mette Frederiksen

/

Anders Herping Nielsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 358 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Er det ministerens vurdering, at Danmark overholder regler og principper i EMRK's artikel 8, om retten til respekt for familieliv, når Statsforvaltningen, i fuldt oplyste sager overtræder den maksimale sagsbehandling, som er defineret i direktiv 2004/38/EF?”

Svar:

1. Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv. Det følger endvidere af artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Retten til et familieliv omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse. Medlemsstaterne har dog en relativt bred skønsmargin i denne henseende.

Det følger af artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område mv. (opholdsdirektivet), at retten til ophold for unionsborgeres familiemedlemmer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, fastslås ved udstedelsen af et opholdskort senest 6 måneder efter indgivelsen af ansøgning.

Det følger endvidere af artikel 8 i opholdsdirektivet, at værtsstaten kan kræve, at unionsborgere skal lade sig registrere ved ophold i et andet EU-land ud over tre måneder, og at der straks udstedes bevis for registrering.

Opholdsdirektivet er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen). Det følger bl.a.

af EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, at afgørelsen om, hvorvidt et registreringsbevis bør udstedes eller afslås, træffes straks, og at afgørelsen om, hvorvidt et opholdskort bør udstedes eller afslås, træffes hurtigst muligt og senest 6 måneder efter ansøgningens indgivelse.

2. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen *Aristimuño Mendizabel mod Frankrig* (51431/99) behandlet spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en overtrædelse af artikel 8 i EMRK i en situation, hvor de franske myndigheder havde været mere end 14 år om at udstede et opholdsbevis til en spansk statsborger.

Domstolen udtalte i den anledning bl.a. følgende (Justitsministeriets uofficielle oversættelse):

”65. I henhold til Domstolens faste retspraksis sikrer Konventionen ikke en person ret til at indrejse eller bosætte sig i en stat, hvori vedkommende ikke er statsborger eller til ikke at blive udvist derfra, og de kontraherende stater har, i medfør af et fast etableret internationalt retsprincip, ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse [...].

66. I øvrigt sikrer Konventionens artikel 8 ikke, at vedkommende har ret til en bestemt type opholdstilladelse (permanent, midlertidig eller anden type), forudsat at den af myndighederne foreslåede løsning tillader vedkommende uhindret at nyde retten til respekt for sit privatliv og familieliv [...].

67. Domstolen mener imidlertid, at der i den foreliggende sag skal benyttes en anderledes tilgang, da det væsentlige punkt faktisk vedrører klageren som EU-statsborger, der [...] havde umiddelbar ret til at opholde sig i Frankrig og til at få udstedt et ”opholdsbevis for en EU-statsborger” for en periode på fem år.

68. Efter fast retspraksis finder EU-domstolen, at udstedelse af et sådan dokument blot ”konstaterer”, at EU-statsborgernes ret til at opholde sig i landet er direkte hjemlet i Traktaten og i afledt ret og ikke kan ligestilles med en tilladelse.

69. I den foreliggende sag finder Domstolen således, at artikel 8 skal fortolkes i lyset af fællesskabsretten og i særdeleshed de forpligtelser for så vidt angår EU-statsborgeres ret til indrejse og ophold, der er pålagt medlemsstaterne [...].

[...]

71. Klageren har gjort gældende – og regeringen har ikke bestridt dette punkt – at hendes prekære og usikre situation for så

vidt angik hendes fremtid havde væsentlige konsekvenser for hende i fysisk og psykisk henseende (usikre og ufaglærte jobs, sociale og økonomiske problemer grundet manglende opholdsbevis, hvorfor hun ikke kunne leje et lokale og ikke kunne udøve den erhvervsaktivitet, hvortil hun var påbegyndt uddannelse).

72. Henset til omstændighederne i den foreliggende sag finder Domstolen, at manglende udstedelse af opholdsbevis til klageren i en så lang periode, til trods for at hun allerede havde boet fast i Frankrig i mere end 14 år, uomtvisteligt har været et indgreb i hendes privatliv og familieliv.

73. Herefter skal det vurderes, hvorvidt dette indgreb var i overensstemmelse med kravene i artikel 8, stk. 2, dvs. om indgrebet var i overensstemmelse med loven, om der forelå et legitimt formål og om indgrebet var nødvendigt i et demokratisk samfund.”

Domstolen gennemgår herefter relevant EU-ret og fransk ret, der gennemfører EU-retten, hvorefter der på daværende tidspunkt skulle træffes afgørelse om ansøgninger om ophold senest 6 måneder efter ansøgning. På baggrund heraf konkluderer Domstolen følgende (Justitsministeriets uofficielle oversættelse):

”79. På den baggrund konkluderer Domstolen, at de franske myndigheders frist på mere end fjorten år i forbindelse med udstedelse af opholdstilladelse til klageren ikke var i overensstemmelse med loven, uanset om den pågældende ”lov” måtte være fransk lov eller fællesskabslov, samt at der i den foreliggende sag er sket brud på konventionens artikel 8, uden at der er behov for at undersøge de øvrige betingelser anført i Konventionens artikel 8, stk. 2.”

3. Det må på baggrund af dommen antages, at en overskridelse af fristen for udstedelse af opholdskort i henhold til opholdsdirektivet vil kunne udgøre en krænkelse af artikel 8 i EMRK.

Det bemærkes i den forbindelse, at en overskridelse af sagsbehandlingsfristen på 6 måneder for udstedelse af et opholdskort i fuldt oplyste sager ikke vil være i overensstemmelse med opholdsdirektivets artikel 10, stk. 1, og EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 2.

4. Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 356 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, hvoraf det bl.a. fremgår, at Justitsministeriet har noteret sig, at Statsforvaltningen har oplyst, at man omkring påske 2015 igen vil være ajour med

sagsbehandlingen, og at Statsforvaltningen har beklaget, at det i en periode ikke har været muligt at afslutte sagerne inden for seks måneder.